

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

Šk. rok 2015/16

2. číslo

CH@OS TEEn@gerů

**Posedlost
selfie a
mobily**

**Co umíme
vytvořit
vlastníma
rukama**

Časopis vychází s podporou statutárního města Ostravy

Editorial	3
Zprávy o škole	4
Život ve škole	5
Žáci	7
Za dveřmi školy	17
Ze života	24
Duel	27
Literatura	28
Co jsme plácli	29
Věřte nevěřte	30
Doporučujeme si knížky	31
Komiks	32

Eva Pavlíková (8.B)

Editorial (úvodní slovo redakce)

Další Chaos teenagerů a jaro jsou tady!

Ano, je to tak! Jaro a s ním i zbrusu nový Chaos teenagerů už jsou tady. V tomto krásném čase si určitě nenechte ujít báječné čtení například o tom, co naši žáci umí vyrobit či uvařit, o závislosti na mobilních telefonech nebo o výběru střední školy i povolání, kterými se zabývají ti starší z nás.

Přejeme vám příjemné čtení.

Redakce

CHAOS TEENAGERŮ

Adresa redakce:

Základní škola a mateřská
škola Ostrava-Bělský Les, B.
Dvorského 1, příspěvková
organizace
Bohumíra Dvorského 1049/1
700 30 Ostrava-Bělský Les

Redakční e-mail:

redakcechaos@seznam.cz

Šéfredaktorka:

Nikola Nyklová, 9.B

Vedoucí učitel:

Mgr. Jan Goj

Obrázky:

Ing. Gabriela Bezručová

Rubriky:

Top zprávy o škole: J. Goj

Život ve škole: A. Lindovská

Žáci: T. Sulková

Duel: N. Dedková

Ze života: V. Vymazalová

Za dveřmi školy: J. Chwalek

Co jsme pláclí: redakce

Knihy: R. Plachta

Věřte-nevěřte: V.
Glumbíková

Literární příloha: redakce

Komiks: N. Nyklová

Grafika: R. Luňáček

Obr. titulní str.: N. Nyklová

Kdo jsme

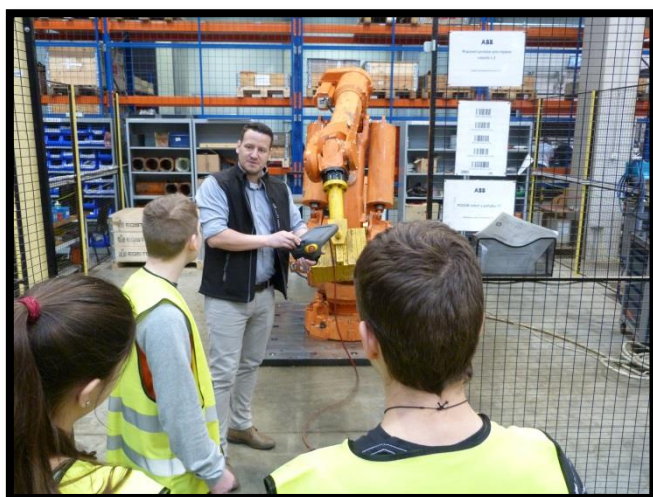
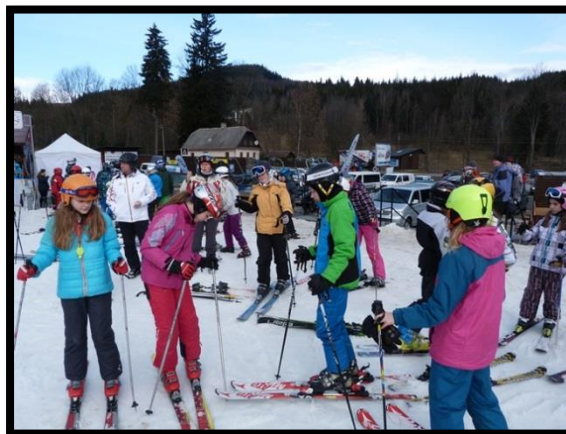
Časopis Chaos teenagerů byl založen v roce 2002 v naší škole. Časopis chce nabízet hlavně témata, která se týkají školy a lidí v ní – žáků, učitelů, zaměstnanců. Vše, co časopis obsahuje, je originálním dílem žáků, event. učitelů. Redakci tvoří žáci povinně volitelného předmětu Žurnalistika, přispět článkem může kterýkoli žák, učitel nebo někdo, kdo se o školu a dění v ní zajímá.

Za celou dobu své existence se časopis proměňuje a vyvíjí – vylepšujeme grafiku, pestrost rubrik, kvalitu článků. Chaos je držitelem mnoha ocenění – nejlepší školní časopis Moravskoslezského kraje, časopis s nejlepším obsahem v ČR, nejlepší časopis škol v obvodu Ostrava-Jih a další.

TOP ZPRÁVY O ŠKOLE

Žáci si užili ozdravný pobyt v Jeseníkách

Ozdravného pobytu v Karlově v Jeseníkách se účastnilo více než osmdesát žáků 2. stupně. Co děti prožily? Kromě lyžování a snowboardování na sjezdovce Myšák se žáci vydávali na výlety jak pěší, tak běžkařské, a to do přilehlého okolí i na svahy Pradědu. V pátek si mnozí lyžaři dokonce zazávodili v programu České televize S ČT Sport na vrchol. Večer žáky čekaly hry, výukové programy či film. Přestože počasí bylo už spíše jarní, do pátku 18. března, kdy čtrnáctidenní pobyt skončil, sníh na sjezdovce i běžkařských stopách vydržel a děti si užily ještě několik hezkých dní se zimními sporty. Text i foto: Red.

Pokračuje naše spolupráce s nadnárodní firmou ABB

Pro žáky osmých tříd je to skvělý zážitek a příležitost získat cenné informace o světě práce. Mluvíme o spolupráci s firmou ABB, která působí v mnoha zemích světa a ve své ostravské pobočce se věnuje repasi průmyslových robotů a opravě elektromotorů. S naší školou tato společnost kooperuje již čtvrtý rok.

Exkurzi přímo v hale ABB si v úterý 1. března užilo více než dvacet žáků 8.A a 8.B. Text i foto: Red.

Anketa

Co žáky nejvíc zaujalo na ozdravném pobytu v Karlově? Ptali jsme se v 7.A.

Natálie Vránová

Před ozdravným pobytem jsme se spolu ani moc nebavili, myslím hlavně žáci z různých tříd, ale po lyžáku se to změnilo, mnohem víc jsme se skamarádili.

Natálie Staňková

Mně se líbilo hlavně lyžování a bazén.

Karolína Galušková

Bylo fajn, že vyšlo počasí a moc pěkný byl výšlap na Praděd, krásný výhled, zajímavý vysílač.

Nikola Kroupová

Líbilo se mi, že jsme si mohli vyzkoušet hodně nových věcí, jako jsou běžky nebo snowblady (krátké lyže).

Simona Šimečková

Mně hodně chutnalo jídlo a jsem ráda, že jsem si vyzkoušela běžky.

Marek Staník

Byly tam dobré diskotéky, tančil jsem jako drak!

Daniel Mitura

Zaujaly mě snowblady, sranda byla s panem instruktorem Kamilem, hlavně na diskotéce.

Mikuláš Marsina

Hodně se mi líbily běžky, jsem rád, že jsem se za ty dva týdny naučil jezdit na snowboardu.

Josef Kotačka

Líbly se mi mimo jiné večerní filmy, třeba film RRRrrr!

Žáci píší o Prima pokusech

Balónek na 81 hřebících nepraskl!

V Prima pokusech jsme dělali víc věcí. Třeba jsme sfoukávali svíčky oxidem uhličitým nebo si kluci sedali na desku, pod kterou byly balónky (balónky nepraskly). Také jsme dali na desku s 81 hřebíky balónek a na to jsme ještě dali desku a 27 knih. A balónek zase nepraskl!

Vyráběli jsme panáčka, který se otáčel na párátku, vajíčko jsme dali na sklenici s vodou, na sklenici byl talíř a na něm byl podstavec s vajíčkem. Úkol byl dostat vajíčko do vody tak, abychom se nedotkli ani podstavce ani sklenice nebo vejce. Dotknout jsme se mohli pouze talíře (podařilo se nám to).

Potom jsme dostávali nafouklý balónek do sklenice, ve které byly zapálené sirky. Díky podtlaku se nám to podařilo.

Nakonec jsme dělali optickou iluzi s ruličkou papíru a s naší rukou. Když jsme odtáhli ruku, kterou jsme před tím měli na oku, tak jsme viděli otvor v naší ruce.

Prima pokusy byly fajn.

Marie Vojtová, 7.A

Voda se do láhve sama nalila...

Bylo to pěkné, zábavné a naučila jsem se zase něco nového. Docela mě to zajímalo, nejvíc mě zaujalo, jak měla paní talíř, do něhož dala kousíček plastelíny, potom tam nalila vodu a dala tam modré barvivo. To té plastelíny dala sedm zápalek a celé to zapálila. Pak na to dala skleněnou láhev a ta voda se do láhve nalila. To byl pro mě nejzajímavější pokus. Moc se mi to líbilo, doufám, že to bude příští rok velké, díky.

Eliška Janková, 7.A

Tentokrát se v našem časopisu hodně zaměřujeme na téma zručnosti našich žáků. Co umíme vlastníma rukama vyrobit, opravit či uvařit? To je otázka?!

S tím taky souvisí téma, čím bychom chtěli jednou být.

Vyrobil jsem ptačí budku

Když jsem byl menší, tak jsem pořád chodil za dědou, ptal jsem se ho, co dělá, jak to dělá a hlavně, jestli mě to naučí. Děda mě to chtěl naučit, ale mamka mi to vždy zakázala, že se můžu zranit a tak. Myslel jsem si, že už mi mamka nikdy nedovolí pomáhat dědovi a den po mých desátých narozeninách jsem jel za dědou na chatu s mamkou, děda potřeboval udělat ptačí budku. Zeptal jsem se mamky a myslel jsem si, že mi to nedovolí, a z ničeho nic řekla jo. Byl jsem velmi šťastný, děda mi řekl, co mám udělat, poslouchal jsem ho na slovo a vyšla z toho nádherná ptačí budka a visí na zahradě dodnes.

Vojta Dudek, 8.A

Rád vařím, můj vzor je anglický šéfkuchař Ramsay

Rád vařím. Učím se od mojí mamky a už někdy o víkendu uvařím a moc jim to chutná. Mamka řekla, že je moc ráda, že jsem si to vybral, protože už od malička jsem se motal v kuchyni a vždy jsem chtěl něco pomíchat nebo nasypat. Mě to rozhodně baví a chci se naučit například kuře tandoori, sushi, kuře s pikantní krustou, které se podává se skleněnými nudlemi, které jsou vyrobené s kukuřičné mouky. Ta je průhledná jako sklo.

Rád vařím českou kuchyni a nejraději mám řízek nebo kapra s bramborovým salátem. Rád bych se podíval do Asie a ochutnal bych jejich jídlo, které je o dost jiné, a klidně bych ochutnal i nějakého brouka, který by byl například opražený. Chtěl bych být jako Anglický šéfkuchař Gordon Ramsay.

Michal Chudý, 8.A

Co umím uvařit

Rád vařím, učím se od strejdy a už umím správně krájet, vařit a jsem schopen jít do obchodu vybrat věci, které budu potřebovat.

Ted' chci dělat sushi a v kuchyni chci vždycky pomáhat a pořád chci něco dělat. A já myslím, že jsem schopen udělat všechno, co budu chtít udělat. Už umím uvařit polévku, špíz, smažený řízek s hranolky a ještě sushi. Pořád neumím krájet, krájet je to nejtěžší. Musím krájet rovně, jestli ne, tak to nebude hezké a už nikdo nechce jíst. Chci být dobrý jako Jamie Oliver, abych jsem mohl pracovat v SUSHI BAR MADE IN JAPAN v Praze.

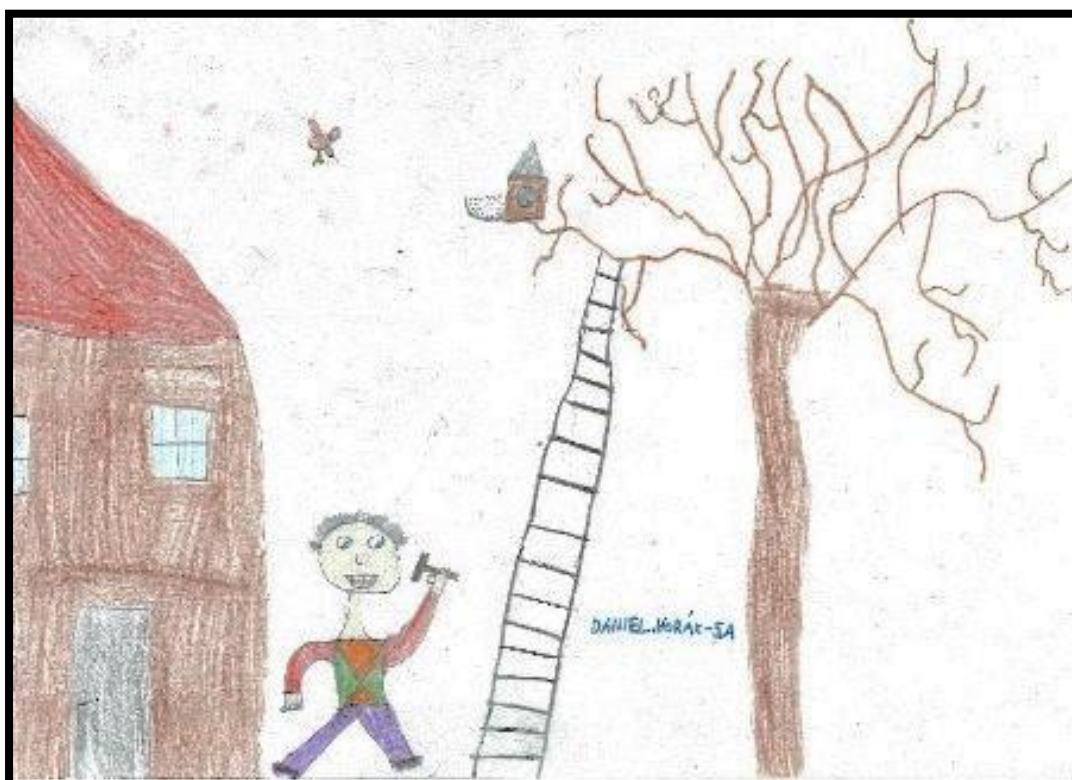
David Tran, 8.A

Sportovec nebo zaměstnanec hotelu

Když jsem byl malý, tak jsem snil, že budu pilotem, ale pak se to měnilo přes automechanika, instalatéra, až po prodavače her. Ted' bych byl rád vrcholovým sportovcem nebo bych rád pracoval v hotelu, baví mě to. Mám takovou představu, že budu na nějakém ostrově a budu tam třeba pracovat na recepci, a jak skončím pracovní dobu, tak půjdu k moři.

8

Timofej Barkov, 8.A

Chtěl bych být archeologem

Já bych chtěl být archeologem. Ptáte se proč? Na to existuje jednoduchá odpověď. Protože mě baví historie a chtěl bych se zabývat různými mýty a bájemi a také bych se chtěl podívat po světě. Archeologové mají možnost se podívat někam, kam jiní lidé ne.

Daniel Sedláček, 8.B

Chci být lékařem

Jednou v budoucnu bych chtěl být doktorem, je to dřina, musel bych vystudovat medicínu a to je těžké. Takový doktor má ordinaci a čekárnu, a proto se musím hodně učit. Má ale taky hodně peněz. Mě taky celkem baví něco dělat, akorát mi vadí píchat injekce, to mě od toho trochu odpuzuje.

Adrian Posmyk, 6.B

Chci se stát lékařem nebo vědcem

Když jsem byl malý, trávil jsem hodně času venku a vždycky mě nějak přitahovala příroda a věda. Ačkoliv mám celý týden nabitý sporty a nemám téměř volné odpoledne, tak vím, že se nikdy nebudu chtít stát profesionálním sportovcem. Snažím se mít výborný prospěch ve škole a dobré učení, můj životní cíl je se stát lékařem a nebo vědcem, mám téměř už tři roky cíl, kam jít na střední a vysokou školu, tak snad se tam dostanu a půjde vše podle plánů!

Ondřej Podešva, 8.A

Já a moje já

Jsem v osmé třídě. Je na čase se rozmyslet, co chci v životě dělat a čeho chci dosáhnout. Snů mám plno, ale pochybuju, že se některé zrealizují. Přece jenom, být někde na zeleném kopci, kde rostou gumoví medvídci a kolem tam pobíhají jednorožci, není moc reálné, uznejme si to. Ale sny jako třeba se podívat do Norska jsou reálné a lehce splnitelné. Stačí jen chtít!

Odstěhovat se do zahraničí!

Uvažuji o střední jazykové škole. Jen se zamyslete... Jít na jazykovou školu, kde si zlepším anglickou znalost a potom si můžu zajet, kde se mi bude chtít, je dobrá myšlenka. Anglicky se domluvíte snad všude. Jakmile vystuduji střední školu, s radostí a velkou chutí mám v plánu se odstěhovat. Do Anglie, Ameriky, Norska či Finska. Na tom nezáleží. Hlavně odejít a vytvořit si vlastní svět. Jo, možná mi někdo bude chybět, ale já chci svou budoucnost tak, jak si ji aspoň trochu představuju. Ano, máte pravdu, jsem cílevědomý. Od života nic neočekávám, ale není na škodu si ho trochu předělat, podle svých představ, nemyslíte? Radši ukončím tenhle "dokument" o mně. Věřte mi, dál už vědět nepotřebujete.

Miroslav Niesporek, 8.B

10

Mirek a šílená vaječina

Já a vařící schopnosti. Že bych byl nějaký šéf kuchař, to se říct nedá, ale zase tak špatný nejsem. Doufám. S vařením mám celkem velké zkušenosti. V naší rodině umí tak nějak každý vařit. Řízky, párky nebo špagety, tohle ještě zvládám. Ale vaječinu ne. Vaječina, chápete? Obyčejnější jídlo snad už ani neexistuje. Uvařit vaječinu zvládne i pětileté dítě. Ale pro Mirka to je něco nadpřirozeného.

Vždycky je něco špatně

Vždycky když ji vařím, něco se prostě podělá. Buď je to připálený k pánvi, takže z toho vyjde "Černá vaječina a lá Mirek". Nebo to je nedosmažené, takže se v tom ještě něco hýbe. Ale nejčastější příhoda je připálení k pánvi. Mirkovo největší zlo. Pánve se asi proti mně spikly, jinak si to nedokážu vysvětlit. Ale už to nějak začínám zvládat a doufám, že se tohle už nebude opakovat. Jestli jo, tak nadobro končím s vařením vaječiny!

Miroslav Niesporek, 8.B

Každou sobotu vařím oběd

Od mala jsem rád pomáhal mamce v kuchyni. Vždycky když dělala nějaké jídlo, tak jsem se jí do toho pletl a chtěl jsem jí pomáhat. Podával jsem jí různé věci, nebo jsem míchal polévku, nebo ostatní jídla.

Vždycky mě bavilo vařit a to mi zůstalo až do teď. Teď už ale vařím sám, bez pomoci rodičů.

Dal jsem si za cíl každou sobotu uvařit oběd. Většinou se mi to daří, ale někdy to nevyjde.

Většinou dělám druhý chod a o polévku se stará mamka. Mám hodně rád různé druhy masa, proto ho docela často dělám na oběd. Někdy ho udělám s rýží, někdy s bramborami.

David Kunca, 8.B

Rád opravuji kolo a vylepšuji auto

V poslední době mě baví práce s kolem, opravit ho, umýt a podobně.

Začalo to tím, že jsem si koupil nové kolo. Už jak jsem si ho koupil, tak jsem si ho chtěl vylepšit, popřípadě opravit opotřebené věci. Zatím jsem si koupil světla a blatníky, o víkendu si to jdu namontovat a zjistit, co si mam koupit za nové díly místo těch starých.

Baví mě všechna manuální práce i opravovat věci na autě, vyměnit věci v motoru, umýt ho, vytunit, například nárazníky, světla, výfuky.

Chtěl bych být automechanikem, protože si chci v životě opravit své auto, když bude porouchané, a taky mě to baví.

Max Skoupý, 8.B

Umím opravit kolo

Poslední rok mě hodně bere kolo. Uměl jsem tak akorát nahodit zpátky řetěz nebo odmontovat zvonek a tak jsem se zeptal strejdy, jestli mě naučí, jak lepit nebo vyměnit duši a opravit osmici. Vyměnit duši jsem se naučil skoro hned. Stačí odfouknout kolo, uvolnit matice, vysunout z rámu, vyjmout plášť, poté vyměnit duši a vrátit vše zpátky. Vyndat a zandat plášť je asi nejtěžší z celé výměny. Lepení duše jsem ještě nepraktikoval, v přírodních podmínkách je rychlejší ji vyměnit. A osmice? No na to nemám nervy, jednou jsem to zkoušel a bylo to pak ještě horší než na začátku.

Jan Horváth, 8.A

Připravím si jídlo, fyzickou práci mám rád

Umím uvařit například čínskou polívku nebo polívku ze sáčku, umím připravit vajíčka nebo řízek a brambory. Umím skvěle udělat tousty.

Je celkem fajn uvařit si něco dobrého a potom se pochválit, že to je fakt dobré a že jsem to udělal dobře.

Mám rád fyzické práce jako je například stěhování něčeho (brigáda) nebo takové věci. Chtěl bych být automechanik nebo kuchař, protože tyhle dva obory mě nejvíce baví, protože auta mám hodně rád, což můžu říct i u jídla.

Jakub Dík, 8.B

Vymaloval jsem stěnu na chodbě

V září jsme spravovali chodbu s kuchyní. A už jsme byli v konečné fázi, že jsme malovali a tatka odešel do práce. A zbývala poslední stěna k malbě. Tak jsem se rozhodl, že to zkusím, když mi to nepůjde, tak to nechám na tatkově. Tak jsem si vzal válec na malování a žlutou barvu na stěny a pak jsem se do toho dal. Ze začátku mi to moc nešlo a jak jsem se do toho dostal, tak mi to šlo a měl jsem to udělané za 40 minut, já vím, nejsem nějaký rychlík, ale zvládl jsem to. A pak přišla ta horší část, uklidit. Tak jsem to uklidil a dílo bylo dokonáno.

Erik Farkas, 8.A

A teď tady máme téma výběru střední školy a povolání.

Výběr oboru na SŠ

Střední škola se zdá být tak vzdálená, ale opak je skutečností. Mnoho lidí se ještě nemůže rozhodnout, na který obor, a na jakou střední školu se vydat. Když jsme byli ještě na 1. stupni, zdála se nám ještě daleko. A to ještě byla pravda. Ale nyní ti, co jsou v 8. třídě, se musí honem rozhodnout, na jaký obor se vydat, protože když Vás práce nebude bavit, budete znučení a nervózní a tyhle pocity Vás budou strašit a pronásledovat celý život. Nyní si můžete přeciť, jakou cestou do života bych se vydal já.

Všude samé obory

Výběr je ta nejtěžší chvíle, co ve svém teenagersském životě zažijete. Já osobně uvažuji nad těmito obory: Ekonomika a podnikání a chemie. Zatím je to 75%:25%, takže více pro obor Ekonomika a podnikání. V tomto časovém úseku mého života je asi nejčtenější web na mém počítači www.stredniskoly.cz. Je to stránka pro všechny, kteří uvažují, kam se vydat. S mojí matematikou je to trochu horší, někdy je učivo, které vůbec nechápu, nebo ho chápu jen tak na čtvrtinu.

13

Podnikání

Bavilo by mě podnikat v tom, že bych prodával třeba bio a eko potraviny, autobusové dopravě nebo bych prodával oblečení, otevírat nové obchody a ostatní věci spojené se slovem podnikání. Navíc kdyby moje firma neprosperovala, mohl bych začít pracovat jako účetní nebo ekonom takže 3 v 1.

Radomír Plachta, 8.B

Výběr povolání

Už jsem mnohokrát uvažoval, čím bych chtěl být. Celkem často svoje názory měním, ale teď je pro mě nejdůležitější vybrat si střední školu, na kterou půjdu. S rodiči se stále dohadujeme, jaká škola je nejvýhodnější, ale stále jsme nedošli k závěru.

Touto dobou mám představu o tom, že bych mohl jít na medicínu, na zubařinu nebo na ekonomii. Všechny tyto povolání se studují na Vysokých školách, takže by mi nestačila maturita po vystudování Střední školy.

Jako doktor medicíny

To by mě celkem bavilo. Odborněji asi pediatrie. Byla by to určitě zajímavá práce, která je ale asi náročná. Nevím, jakou mají doktoři měsíční mzdu, ale o peníze by mi zase až tak nešlo. Budu si vybírat podle toho, co mě baví..

Jako

zubař

No, stále se hrabat v dutině ústní... Ale ano, možná by mě to i bavilo. Zubařů je málo, tak bych měl jistotu, že si najdu nějaké místo jako státní zubař. Nechtěl bych být ale soukromý zubař, to ne. Osobně chodím ke soukromé zubařce, kterou zná moje mamka, a je opravdu hodná.

Jako ekonom

Ekonomiku bych studoval na Masarykově Univerzitě v Brně. Matematika mě baví, jen mi nikdy nešly slovní příklady...

Ještě to určitě změní, takže nemá cenu se rozepisovat o povoláních, které stejně vykonávat ve finále nebudu.

Jiří Chwalek, 8.B

14

Změňme téma, i když jsme pořád v rubrice žáci. Tentokrát o našich rozličných zážitcích, třeba se selfie či magickými hůlkami...

Víla Švihalka aneb Švihadlo místo magické hůlky

Začalo to jako normální den

Bylo slunné dopoledne a my se neochotně plahočily do tělocviku. Světlo, jež prostupovalo širokými okny v rozlehlé tělocvičně, se podobalo nebeskému jasu, ozařujícímu svatou katedrálu. Přímé světlo neúprosně dráždilo náš zrak a my okamžitě poznaly, že dnešek je naplněn čímsi výjimečným...

Síla se probouzí

Ucítily jsme mocnou sílu... volala nás k sobě. Nechaly jsme se vést vnitřním hlasem a staly se služebnice té moci. A v tu chvíli jsme ji spatřily... Víla Švihalka. Byla zde. V rukou třímala zlatý bič aneb žluté a staré švihadlo. Máchala jím kolem sebe a snažila se uhodit své nepřítelky. My jsme však přikročily blíž k ní a daly jí tak najevo, že jsme

na její straně. I přesto se víla Švihalka napřáhla a jako rotující stroj švihla jednu z nás zlatým bičem. Bolest byla neúprosná, poněvadž švihadlo nabývalo kouzelnou moc podobně jako magická hůlka. Dál máchala švihadlem kolem sebe a my v tu chvíli pochopily, že není cesty zpět. Je třeba se s ní utkat.

Bitva začíná

„I přes tvou magickou moc sport nyní nezvítězí nad našimi čistými srdci! A ani nikdy jindy!“ křikla jedna z bojovnic a rozběhla se vstříc svému již ztracenému osudu. Za zvuku šlehajícího biče zazněl dusot těžkých nohou obou válečnic. Bylo to tady. Ten osudný střet. Střet, který měl navždy vyřešit spory mezi světem volného pohybu a věčného lenošení.

„Za lenochy!“ zakřičela neohrožená bojovnice a ve snaze srazit vílu k zemi sebou plácla na zem. Proflákané dny, bez veškerého pohybu se na ní podepsaly. Tělocvičnou se ozval srdceryvný jekot. V ten moment se víla hlasitě rozesmála, „Proti mně nemáte šanci!“ švihla padlou soupeřku po doslova kolosálních hýždích. Šunky se hlasitě zatřásly a atmosféra kolem nich značně zhoustla. Ta vlna Švihalku bez slitování odmrštila ke stěně. Víla se zrychleným dechem dopadla k zemi. Zlatý bič jí volně sklouzl z rukou.

Statečné válečnice na poraženou ze shora pohlédly. Prohlížely si mučednický nástroj, který postupně ztrácel svůj jas a blednul. Všem bylo konec. Sport byl zažehnán a lenošení byla dána čirá volnost.

„Inu... sportu zdar!“ vysmály se jí obě dívky a odešli s příslibem lepšího a lenošivějšího zítřka.

Nikola Nyklová a Aneta Lindovská, obě 9.B

Selfie mánie aneb Jak se stát zkušeným letcem

„Pojď se vyfotit,“ slýchává stále každý z nás. Bohužel i my tuto frázi používáme. Používáme ji ovšem tak, že nabývá mnohem odlišnějšího významu, než u ostatních. Jednoho dne se totiž zrodily naše “letecká” selfie.

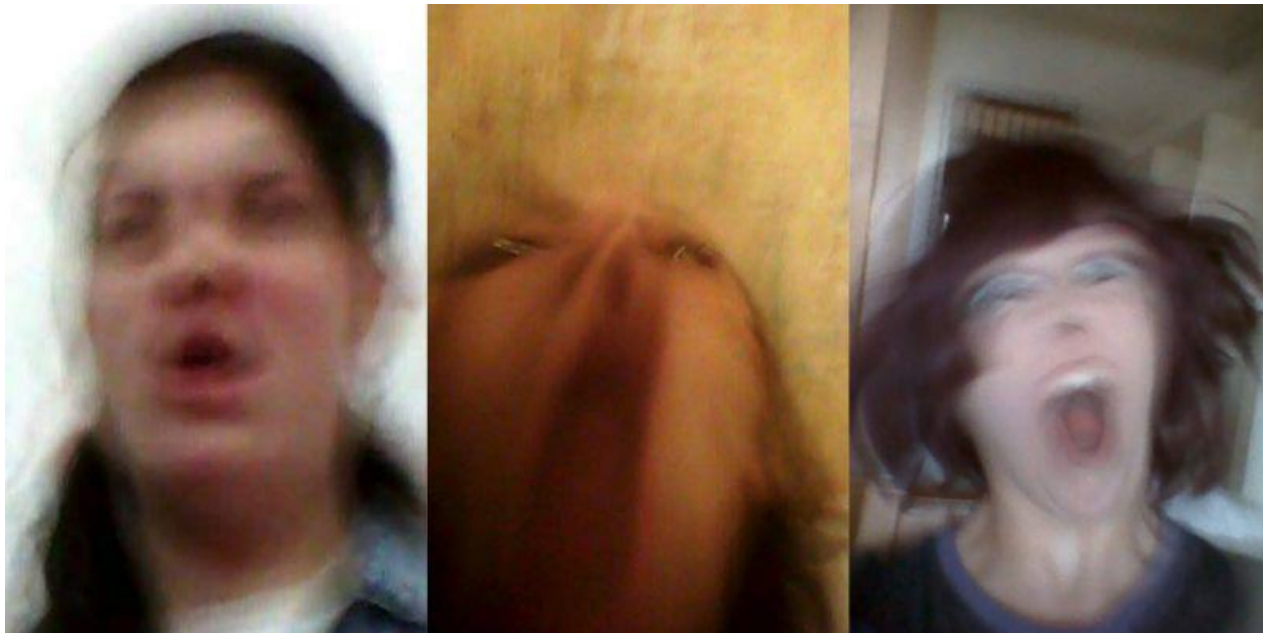
Zrození “leteckých selfíček”

Jednoho dne jsme se jako tři kamarádky vydaly domů k jedné z nás. Měly jsme v plánu nafotit dalších tucet zrůdných selfie (děsivě se křeníme do displeje našich mobilních telefonů). V ten den se však přihodilo cosi nečekaného... Tereza se posadila do koutku pokoje a se zběsilostí se fotila. V zápalu tvoření jejích neodolatelných foteček se to stalo... Při stisknutí spouště sebou omylem cukla. Po chvilce pohlédla na

displej svého telefonu, aby zhodnotila kvalitku svého výtvoru. Stihla to však poslat oběma svým kamarádkám.

„Terezo...“ zarazila se Nikola. „To je tvůj zadek?“

Tereza se na mě ublíženě se slzami v očích podívala. „T-to je má spanilá tvář!“

„Spanilé to možná je, ale obličej to rozhodně není,“ kroutila hlavou.

V tu chvíli se na svůj mobil podívala i Aneta. „Proč je to tak rozmazané?“ ozvala se vylekaně. „To je zadek?“

Tereza si nás dále nevšímal a opakovala onu akci focení rozmazaných “selfíček”. Napřáhla se a v pohybu za mohutného řevu stiskla spoušť.

Všechny dívky dostaly záchvat smíchu. „To je, jako kdybys letěla!“ řehtaly se.

„Však jsou to letecká selfie,“ dodala s kamenným výrazem Tereza.

A takto započala éra “Leteckých selfíček”.

Jak na to

Je to prosté. Stačí se jen vést svým srdcem a vnitřním hlasem.

„Proč taky nefotíš letecká selfie?“ optala se zmateně Nikola.

Aneta zaváhala a dala se do vysvětlování. „Já... nevím... jak,“ řekla skromně.

Obě dívky tedy uchopily mobily a zadívaly se do displejů. Natáhly ruce před sebe a zatočily se dokola. V tom zápalu však stihly stisknout spoušť.

„Ale né, né! Musíš se točit i chvíli po tom, co to zmáčkneš,“ radila své kamarádce zaučená fotografka Nikola. Aneta to tedy zkusila znova a s větším elánem. Spanilé slečny se podívaly na svá díla.

„Tak to je moc,“ byla jejich poslední slova.

Text i foto: Nikola Nyklová, Tereza Sulková a Aneta Lindovská, všechny 9.B

Posedlost Pánem prstenů

Jednoho dne se stalo něco, co nikdo nepředpokládal... podívala jsem se na onen film Pán prstenů! Jeden nevinný film může změnit všechno. Začalo to filmem, který jsem viděla několikrát (a sleduju ho stále)... Četla jsem i knížky, jsou poměrně rozsáhlejší a „napranější“ než film. Je tam plno věcí, které nejsou ve filmu. Rozhodně doporučuji si ji přečíst!

Hrnek i hra

Jako správný fanoušek mám doma i pár věcí jako třeba hrnek s Glumem či s Frodem i přes mapu Středozeří a jiné. Hraju dokonce i hru Pána prstenů-LOTRO. Je to MMORPG hra (Online hra o více hráčích, kteří hrají za určité hrdiny, která také umožňuje připojení i tisíců hráčů najednou přes internet). K této hře jsem přišla díky Anetě Lindovské, která ji hraje také. Tato hra se pro mě stala jednou z nejlepších.

Ovládá mě...

Jinak se i pokouším kreslit pár postav z Pána prstenů – někdy úspěšně někdy neúspěšně. Moje posedlost dospěla až k tomu, že na krku nosím „Miláška“ (onen jeden prsten) a ano ... ovládá mě - tohle je jeden z důkazů, že nejsem zcela normální.

17

Tereza Sulková, 9.B

ZA DVEŘMI ŠKOLY

Den otevřených dveří - Gymnázium Ostrava Hrabůvka

V sobotu 23. ledna jsem se se svými prarodiči zúčastnil Dne otevřených dveří Gymnázia Hajdy, které je nedaleko naší školy. Je to strašně velká budova, ve které byste sami zabloudili. Naštěstí každá rodina, která se sem přišla podívat, měla vlastního průvodce, a sice studenta studujícího právě ta tomto gymnáziu. Za odměnu, že si průvodci v sobotu nepřispali, a dobrovolně se přihlásili jako průvodci, mají den volna.

Pozemek školy byl dokonce střežen hlídacím psem.

Na Den otevřených dveří jsem byl pozván právě pedagožkou tohoto Gymnázia, která učí i v naší škole francouzský jazyk. Jak jsme vešli hlavními dveřmi do budovy, hned

nás uvítala průvodkyně Veronika, která nám celou prohlídku školy komentovala. V budově jsme byli přibližně dvě hodiny. Prohlídka se konala dopoledne od devíti do třinácti hodin. Na oběd jsme už ale byli doma.

Kolik učitelů zde učí?

Na škole učí přibližně padesát zkušených učitelů. Každý je vyškolen na ten svůj předmět, který učí. I když se prohlídka konala v sobotu, mnozí učitele stejně dorazili, a prezentovali svoje učebny, ve kterých učí.

Co se učí v informatice?

Povídal jsem si například s paní učitelkou informatiky a ptal jsem se jí, s jakými programy se studenti učí pracovat v čtyřletém studiu. Odpověděla mi, že první dva roky se učí ty nejzákladnější věci, jako je například hardware či software počítače, nebo základní ovládání programů jako jsou třeba Microsoft Office Word nebo Powerpoint a jiné.

Další dva roky se učí grafika a 3D návrhy, například místností. Líbila se mi i učebna fyziky, kde jsem stihl vidět pokus - start raketového motoru, pomocí šňůry, kterou napnuli přes učebnu, flašky, kterou nasadili na provaz, a ohně. Ve škole jsou i mimoškolní aktivity jako třeba nácvik první pomoci. Vyzkoušel jsem si dávat člověku masáž srdce a slečna, která to měla na starost, mi radila, jakým způsobem můžeme člověku dát první pomoc. Zúčastnil jsem se i dvacetiminutového rozhovoru s paní ředitelkou, která nám dávala rady ohledně přijímacího řízení.

Příští rok znovu!

Byl to úžasný den, a mně se moc líbil. Zájemci, kteří budou chtít gymnázium navštívit příští rok, tak to bude určitě napsáno na webových stránkách této školy. Stačí do vyhledávače napsat jméno školy a hned se vám zobrazí webová stránka.

Jiří Chwalek, 8.B

Svět online

Musíme být opravdu pořád online?

Hodně často, když jdu třeba do školy, vidím děti, jak mají sklopenou hlavu a koukají do mobilu. Usmíváte se do toho mobilu, fotíte se jen tak, protože je nuda nebo vám jediná zpráva zkazí náladu. Navzájem se pomlouváte nebo napíšete jako anonym jakoukoliv urážku. Když vy si nějakou pomluvu přečtete, tak tomu začnete pomalu

věřit. Nevím, jestli je to pro frajeřinu, ale pomlouvat se navzájem a přes internet je dost ubohé.

Pomluvy na síti

I když si říkáte, že vás nic takového neovlivní, každého to ovlivní. Hodně lidí se s tím dotyčným přestanou bavit, věří tomu, i když to nemusí být pravda. Potom začíná šikana. Není to zrovna příjemné, když vás lidi sledují, ukazují si na vás a pomlouvají za zády. Než začnete šířit ty pomluvy nebo jim začnete věřit, ověřte si to. Myslíte si, že ze sebe uděláte frajera? To těžko.

Týden bez sociálních sítí? Zkus to!

Vím, jaké to je, zkuste se vžít do toho člověka, nemůže si ani pomalu zakašlat, aby ho někdo nepomlouval. A to všechno dělají ty mobily. Učíte se, zapípá vám Facebook nebo Messenger, no a už se neučíte. V hodinách byste si radši pouštěli písničky nebo si s někým psali. Bez těchhle vymožeností by hodně z vás nevydržela týden natož měsíc bez sociálních sítí, hlavní je být pořád „online“.

Někdy je lepší zajít si ven jen tak, než se na něčem donekonečna domlouvat přes sociální síť. Všechno není o tom být online.

Michaela Bolková

Letní prázdniny – týdenní dovolená u Vranovské přehrady

19

Ve dnech 18. – 25. července jsem byl s rodiči na dovolené u Vranovské přehrady, konkrétně v kempu U Lesa. Na dovolené bylo pěkné počasí, přšelo maximálně jednou, a to v noci.

Kromě koupání v přehradě jsme absolvovali celkem dost výletů na jižní Moravě, nejlepší ale byla plavba lodí po Vranovské přehradě a po řece Dyji, a když jsme jeli už domů, tak druhý nejlepší výlet byl v Ratíškovicích na šlapací drezíně. Takže, navštívili jsme vodní elektrárnu Vranov, hrad Bítov a blízko hradu Jezírko lásky, zámek Vranov na Dyji a poslední den jsme navštívili Ratíškovice a „zacvičili“ jsme si na drezíně a ještě mnoho výletů. Myslím, že tyto letní prázdniny byly nejlepší!

Radomír Plachta, 8.B

Návštěva Zbrašovských aragonitových jeskyní Teplice nad Bečvou

O letních prázdninách jsem byl na mnoha výletech. Jeden z nich byl, že jsme s prarodiči navštívili Zbrašovské aragonitové jeskyně v Teplicích nad Bečvou. V Teplicích jsou nejen tyto jeskyně, ale je zde i rekreační středisko pro nemocné a Hranická propast. Je to zatím druhá nejhlubší propast v Evropě hned po italské propasti Pozzo del Merro. Její hloubka stále nebyla změřena kvůli nesnadné přístupnosti. **Zpráva pro zimomřivé** - v jeskyni byla zima. Proto když se sem budete chtít podívat, tak se teple oblečte!

V jeskyni bylo spousta zajímavých věcí jako například „koblihová“ síň či socha a srdce Svatého Antoníčka s pověstí, že si můžete něco při pohlázení malé sochy Svatého Antoníčka přát, a když si přejete něco zlého, spadne na vás velký kámen – srdce, zachycený hranami o stěny jeskyně. Jsou zde i restaurace, takže když vám vyhládne, neváhejte a najezte se za solidní cenu.

Jsou zde i léčivé prameny, ze kterých se můžete napít, a když vám léčivá voda zachutná, příště přijedte s prázdnými PET láhvemi a napusťte si do nich léčivou vodu, ať máte zásoby i na doma.

Jiří Chwalek, 8.B

20

Všechno, co jsem kdy dělala, mě bavilo

Ředitelka Střediska volného času Ostrčilova Milada Božeková tuto práci dělá už šest let, stále ji moc baví a poskytla nám o ní rozhovor.

Jste ředitelkou střediska volného času, jak dlouho již zastáváte tuto pozici?

Ředitelkou jsem šestým rokem, ale tady ve středisku pracuji dvacet let.

Co všechno může vaše středisko nabídnout?

Může toho nabídnout spousty, naše činnost je velmi bohatá, většinou to jsou zájmové kroužky. Těch máme ročně asi sto až sto deset. Přičemž se vystřídá devět set až tisíc klientů ročně. Pak je to spousta táborů. Letních, jarních nebo příměstských. Na těch letních hlavně využíváme základnu Kočovku. Příměstských máme zhruba 19 až 20 turnusů za rok. Dále jsou to tábory mimo naší táborovou základnu ve Spálově, to jsou už specificky zaměřené. Třeba pro mažoretky, karate, tanečníky atd. A potom je to

spousty akcí a letos jsme měli až třicet tisíc návštěvníků a měli jsme těch akcí až zhruba šest set, takže ta nabídka je bohatá.

Můžete nám popsat, co vaše práce obnáší a co je pro středisko důležité, co se musí zařídit a podobně?

Obnáší toho strašně moc (smích). Samozřejmě je to přímá pedagogická činnost i celkové řízení. A to znamená kompletování nabídky střediska, práci s pedagogy a dalšími zaměstnanci, samozřejmě je to financování, shánění penízků, abychom na to všechno měli, práce s rodiči, samozřejmě s dětmi, se školami, partnery, komunikace a tak dále. Je toho hodně.

Baví vás tato práce, jako když jste začínala? Měla jste nějaký pracovní cíl nebo pořád máte?

Možná jsem měla to štěstí, že všechno, co jsem kdy dělala, mě bavilo. Tady na tomto středisku jsem začala před dvaceti lety na oddělení tělovýchovy, potom u předškoláčků a potom u handicapovaných dětí. Poté jako zástupce a teď jako ředitelka, musím říct, že mě ta práce pořád baví i po dvaceti letech.

Jaká byla vaše předchozí povolání, odnesla jste si z nich nějaké zkušenosti a popřípadě jak jste se dostala k této práci?

Předchozí povolání jsem začínala jako učitelka mateřské školy a poté jsem pracovala ve speciální základní a mateřské škole ve Frýdku, ta škola se jmenovala Naděje a byla pro handicapované děti s komplikovanými vadami a potom jsem vlastně přešla tady a posledních dvacet let jsem tu. Ta práce v mateřské škole byla hodně zajímavá, hodně podmětná a bylo to přínosem, člověk zjistí, že ne všechny děti mají to štěstí, že mají zdraví a určitě je to zajímavé, měl by si to každý vyzkoušet.

Jaký je váš nejlepší zážitek v této práci?

Je jich spousta, nedokázala bych jmenovat jeden. (smích)

Co vás na této práci baví nejvíce a co naopak nejméně?

Co mě nebaví je jednoduché – papírování (smích) a co mě baví, je práce s lidmi, dětmi.

Lucie Plačková (7.B) s nápomocí Veroniky Glumbíkové (7.B).

V našem středisku bych chtěla mít zahradu

Když jsme byli ve Středisku volného času Ostrčilova instalovat Chaos na výstavu, udělala jsem rozhovor se sekretářkou střediska Marcelou Červenákovou. Je těžké pracovat ve středisku volného času? Ano, nebo ne? To se dozvíme právě v tomto rozhovoru.

Co máte ráda na této práci, a co naopak ne?

Na této práci mám velmi ráda, že tu přijdu do styku s mnoho lidmi a seznámím se tu s velkým počtem dětí. A naopak nemám ráda ty kopy papírů na mém stole.

Máte tady v práci nějaký sen, kterého byste chtěla dosáhnout?

Moc bych si přála, aby přišlo do střediska víc dětí. Byla bych nadšená, kdyby je to tam bavilo a rády by se tam znovu vracely.

Proč jste si vybrala zrovna tuto práci?

To je tajné. Já to tady mám do práce jenom deset minut z domu.

Máte něco nového, čím byste to tady chtěla změnit?

Chtěla bych tu mít zahradu, kam by mohli všichni chodit. Zaměstnanci i děti. Přála bych si tam jít a někde si tam sednout a dát si osvěžující limonádu.

Máte nápad na kroužky, které by mohlo středisko volného času dětem nabídnout?

Možná by tu mohl být parkour a nějaký zoo kroužek se živými zvířátky.

Co děláte ve svém volném čase?

Ráda čtu knížky a ráda chodím do přírody na hory a dělám spoustu zajímavých věcí. A ještě dodám, že práce ve středisku je pro mě ta nejlepší práce na světě.

Jana Friedrichová, 7.B

Psaní se stalo nerozlučnou součástí mého života

Tereza Bajerová je dost známá a výborná autorka mnoha knih, která publikuje na internetových stránkách Wattpad zaměřených na literaturu. Na Wattpadu tato školou povinná dívka vystupuje pod přezdívkou PotteerrGirl. Její zatím nejúspěšnější povídka s názvem Bellatrix Lestrangle už má přes 12 tisíc zhlédnutí a

okolo 2500 hlasů (na Wattpadu něco jako like na Facebooku). Proto jsme se také rozhodly udělat s ní rozhovor.

Co tě inspirovalo ke psaní?

To je těžká otázka, protože mě inspirovalo mnoho různých věcí, a kdybych je měla všechny vypsát, tak bychom tu byli na dlouho. Jelikož píšu hlavně fanfikce na Harryho Pottera, tak inspirací je samozřejmě úžasné dílo J. K. Rowlingové, ale snažím se i měnit příbuzenské vztahy a také mě baví hrát si s časem a věkem postav. Další velkou inspirací jsou moji čtenáři. Už jen když mi dají hlas, nebo napíší komentář, skáču radostí. A poslední hlavní inspirace je hudba. Pomalá, emotivní, krásná hudba.

Jak dlouho už píšeš?

Se psáním jsem začala zhruba před rokem, když jsem narazila na jednu internetovou stránku s Twilight tématikou. Tam jsem se snažila sepsat něco alespoň trochu čtivého, ale nepovedlo se to a radši jsem to nepublikovala. Až v květnu 2015 mi kamarádka pověděla o Wattpadu a od té doby jsem na něm úplně závislá. Postupem času se psaní stalo mým nejoblíbenějším koníčkem.

Kdo je tvůj oblíbený autor?

Vybrat si jednoho autora je dost těžké, protože na Wattpadu jsou tisíce výborných autorů. A každému se něco povede a něco nepovede. Kdybych si ale měla vybrat jednoho jediného, tak to bude určitě Adellh. Tahle holčina mě svými příběhy provázela celé začátky a já jí moc děkuji!

Jaká kniha je tvá oblíbená v realitě a na Wattpadu?

To je stejné jako u předchozí otázky. Všechno je něčím zajímavé a něčím ne. Z wattpadovských knížek mám ráda The black sister a Story of Narcissa Malfoy. Ale celkově náměty se zápornými postavami. Ze skutečného světa se mi nejvíc líbí Harry Potter. Dále Selekce, Elita i První, Stmívání a pár knížek od Johna Greena. To je asi vše.

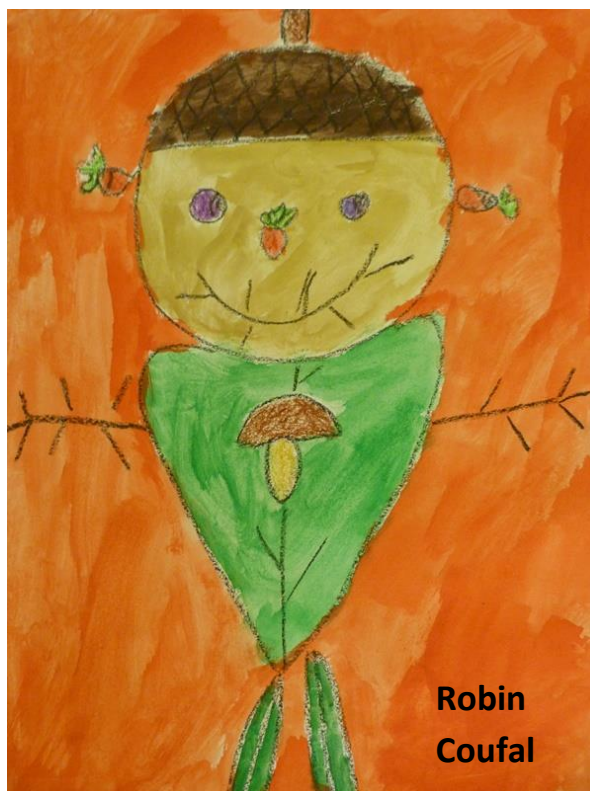
Plánuješ pokračovat v psaní v dospělosti?

Jistěže, psaní mě baví, naplňuje a připadám si u něj svá. Stalo se nerozlučnou součástí mého života.

Jaký je tvůj vztah k psaní?

Velmi kladný. Jak jsem říkala, psaní je můj život a nedokážu si ho bez něj představit. Ironické je, že mě ve škole vůbec nebaví psát sloh. Vždycky to nějak napíšu, ale nedám si záležet. Pak přijdu domů, udělám si úkoly a jdu se s radostí opět věnovat mému milovanému psaní.

Veronika Glumbíková a Lucie Plačková, obě 7.B

24

ZE ŽIVOTA

Sirup, kterým už nic neosladím

O víkendu jsme měli hodně plánů. V sobotu jsme jeli za tetou a strejdou do Hradce nad Moravicí. Bohužel jsme nepřespali a ještě ten den jsme jeli domů. V neděli se bohužel uklízelo – tradiční otravné utírání prachu, pak vysávání a vytírání. Odpoledne jsem šel k prarodičům, u kterých jsem se měl poučit a udělat úkoly, ale ty jsem vůbec nemusel dělat.

Tradiční dopoledne

Konečně jsem měl utřený prach v mém pokoji a ještě zbývala klec od mého papouška. Ta klec zabírá asi hodinu. Je s tím opravdu moc práce. Musím z klece vyndat všechny hračky, pak spodní část, ve které jsou noviny, které musím vyměnit a nakonec celou klec osprchovat a vydezinfikovat. Jak jsem dodělal se vším všudy klec, šel jsem na oběd k prarodičům. Druhý chod bylo moje oblíbené jídlo, tak jsem neváhal jít na oběd sem. Měl jsem kuřecí roládu s hranolky.

Domácí úkoly

Odpoledne jsem se učil a dělal jsem si domácí úkoly. Jeden z mých nejdůležitějších úkolů byl dobrovolný úkol z dějepisu. V dějepisu se mi každá jednička navíc hodí, protože v něm moc nevynikám. Paní učitelka nám zadala úkol, a sice doplnit papír o renesanci. Na této dobrovolné úloze jsem si nechal opravdu záležet. Protože čaje sladíme sirupem, dostal jsem od prarodičů sirup, který jsem si dal do společné tašky s učivem. S prarodiči jsem se rozloučil a šel jsem domů...

Doma

Přišel jsem domů a zjistil jsem, že rodiče nebyli doma, tak jsem jim hned volal a řekli mi, že jedou do myčky s autem a během deseti minut jsou doma. Tak jsem si sundal bundu a mikinu a šel vybalovat tašku s učením, se sirupem a s dalšími věcmi. „SAKRA“ a také mnohem horší věci jsem zařval, jak jsem zjistil, že víčko od sirupu nebylo dost utáhlé a všechnen sirup byl vylitý v tašce. Od toho sirupu byly všechny věci včetně toho mého domácího úkolu z dějepisu. Do toho, jak jsem se snažil marně zachránit domácí úkol, učebnici a další věci, na mě zvonila sousedka a rodiče mi volali, že mám přijít dolů pomoci jim s nějakými taškami. Nakonec přijeli výtahem sami nahoru a hned jsem se shodli, že si budu muset koupit nová učebnice. PROSTĚ SUPER NEDĚLE!

Jiří Chwalek, 8.B

Závislost na chytrých telefonech

Ať už jste kdekoliv, lidé se vždy koukají dolů. Pročpak?

Jako predátoři...

V dlaních drží chytré telefony a prsty již automaticky klouzají po displeji. Lidé dnešní doby nevydrží ani malou chvilku bez svého telefonu a jsou na něm téměř, či absolutně závislí. Dokáží s ním trůnit i na záchodě, a bez něj by se na záchodě prý nudili. Dalším takovým závislým příkladem jsou například cestující v metrech v různých velkoměstech, jako je třeba Japonsko. Oči sklopené po celou dobu jízdy a ani kolikrát neví o přítomnosti starších osob, které by si chtěly sednout. Kdybych měla závislé uživatele přirovnat k nějaké věci, bude to asi predátor.

Nehybně číhá a vyčkává, kdy mu ve „schránce“ přistane nějaká zpráva. Když se ozve upozornění, polapí ji. Když odbočíme od tématu přirovnávání, utkvělo mi v mysli ještě něco. Určitě jste už od svých rodičů či prarodičů slyšeli slova typu: „Už i malé děti dokáží ovládat mobil, kam ten svět spěje?“

Vzhlédněte od displeje!

Je to vcelku pravda. Znáám jedno malé dítě, které si dokáže mobil zapnout a v seznamu videí přepínat mezi pohádkami, které mu zakoupili rodiče. Naopak, můj táta zůstává u stereotypu tlačítkových mobilů, protože „dotýkače“ bere jako nějaké ztělesnění zla v tom smyslu, že se na něj bojí sáhnout, aby nezapnul něco, co nechce a podobně.

Osobně se snažím čas strávený na sociálních sítích omezit. A chtěla bych vzkázat všem závislým: „Lidi, vzhlédněte od displeje!“

Elektronické, nebo papírové knížky? Co je lepší?

Mnozí lidé si v poslední době pořizují elektronické čtečky knížek. Znamená to snad pomalý konec klasických papírových knih, nebo našim staletí starým kamarádům zdaleka neodzvonilo?

Přečtěte si, co si o tom myslí naše dvě žákyně z 9.B.

Já osobně preferuji více elektronické knížky nebo knížky v mobilu či jiném zařízení. Líbí se mi na tom to, že nemusím s sebou všude tahat 200 stránkovou knížku, ale stačí si jen odemknout mobil a můžu číst jakýkoliv příběh, na jaký si vzpomenu.

Natálie Štverková

Já dávám přednost obyčejným knihám než těm elektronickým, přece jen v tom telefonu nebo čtečce se může cokoliv porouchat nebo se příběh z nějakého důvodu smaže. A to u obyčejné knížky nehrozí a navíc přijdou mi i praktičtější než ty elektronické. Neříkám, že si někdy nepřečtu nějaký příběh na internetu, ale raději vždy sáhnu po osvědčené klasice.

Nikol Dedková

Školní předměty hovoří

Prásk. Dopadl jsem hlučně a s bolestí na zem. Kutálel jsem se po chladné a špinavé podlaze. Motal jsem se pod nohama žákům, kteří poskakovali kolem mě. Nikdo z nich mě však nezvednul.

V tu chvíli mi ušima zazněl nesnesitelný pískot. Zevnitř mě mučil, bylo to k nevydržení. Později jsem si ale uvědomil, že se pískot neozývá pouze uvnitř mé hlavy... byla to učitelova hlasitá píšťalka. Jakmile pískot protancoval celou místností, jedno z dětí se ke mně sehnulo. Natáhlo ke mně paže a ze stran mě uchopilo svými upocenými dlaněmi.

Bleh, pomyslel jsem si při nechutně vlhkém pocitu. Pot obézního dítěte ale zdaleka nebyl tak příšerný jako to, co jsem měl právě před sebou. Děsil jsem se následující chvílky. Žák se s hlubokým nádechem napřáhnul a mrštil mnou do prostoru. Letěl jsem šílenou rychlostí vpřed. Vzduch kolem mě jen svištěl a vítr mě nemilosrdně šlehal. Nedokázal jsem se zastavit.

Prásk. Znovu jsem dopadl na zem. Tentokrát jsem cestou stihnul srazit jedno z rozpustilých dětí. Běhaly kolem jako morčata a pískaly stejně tak.

Překulil jsem se na stranu. Mlžil se mi zrak, svět se se mnou točil. Vše bylo zmatené a nejasné.

Ah... kdy tohle jenom skončí. Tohle všechno. Můj život je neuvěřitelně nudný. Stále se jen kutálet a kutálet... Neschopen se bez cizí pomoci ani pohnout. A k tomu všemu, jsem nucen ubližovat ostatním. Působím bolest. V některých dokonce zasévám strach. Vídávám ty vyděšené dětské obličeje, prosící o smilování. To však nezáleží na mně. Jsem pouze zbraň. Schytávají ode mě rány silnější než od kohokoliv jiného. Pořád jen ubližuju. Ne ze své vlastní vůle, ale z povinnosti. Jsem jako kat. (míč)

Nikola Nyklová, 9.B

Žák u tabule: „To je blbá křída, fakt!“

1. kamarádka: „Se klidně opři pořádně.“

2. kamarádka: „No, víš, mně se tam nevleze noha!“

1. kamarádka: „Viděla jsem video, kde se oholený šimpanz pokreslený fixem vrhnul na nějakou ženu zavřenou v kleci a fyzicky ji napadl.“

2. kamarádka: „COŽE?!
POKRESLENÝ?“

Natálie Štverková, 9.B

Malování tříd aneb Krvavá vražda

Bylo to pouhé malování tříd, nebo nás učitelé tahají za nos?

Venku bylo trochu šero a z naší školy se linuly podivné zvuky, a jak už mnozí z vás ví, naše učebny se malovaly. Ale asi nikdy se nedozvíme, jaký byl účel toho malování.

Šmouhy od krve!

Poslední dny před malováním našich tříd si žáci všímali, jak se na zdech objevovaly šmouhy od krve. Začalo to v 3. patrech a pak až do nižších pater. Hodně to tam v některých prostorách smrdělo podivným zápachem, dokonce i ve sborovně! Otázkou je, jestli to byl zápach rozkládajícího se těla nebo smíchaných barev, kterými se malíři chystali malovat učebny. Na tuhle otázku vám není nikdo z žáků schopen najít odpověď, každý říká něco jiného.

Malování, nebo masakr?

Týden po prázdninách, ani ten následující, se ve třídách moc žáků neobjevilo. Že by se dlouho před údajným malováním chystalo „odstraňování“ žáků? Zasáhlo to prý hodně žáky 9. tříd, velmi hodně žáků chybí, i když ví, že je už krátký čas na to opravit si známky a připravovat se na přijímací zkoušky. Teď už stačí jen vyřešit, zda je mizení žáků reálným vysvětlením, nebo jestli se jednalo jen o bláznivé historky spojené s malováním tříd.

Natálie Štverková, Valerie Vymazalová, obě 9.B

DOPORUČUJEME SI KNÍŽKY

Co čtou žáci v páté třídě? Ptali jsme se v 5.B.

Patricie Sylvie Seidlerová

Strašně ráda čtu knihy. Moje nejoblíbenější kniha je Deník malého poseroutky. První díl jsem si půjčila v knihovně a strašně mě ta kniha pobavila, tak jsem si řekla, že si našetřím a knížku si koupím. Ještě radši mám komiksy.

Lucie Zákutná

Čtu Letopisy Narnie od C. S. Lewise. Je to kniha o 676 stranách, ve které jsou všechny díly. Knihu jsem si vybrala, protože jsem viděla filmovou verzi a říkala jsem si, že knížka bude lepší.

Jakub Mužík

Knihy čtu docela rád. Naposledy jsem četl Boříkovy lapálie. Rád čtu knihy, které mají skvělý příběh, tento školní rok jsem přečetl Harryho Pottera a kámen mudrců (dvakrát), Mikulášovy patálie, Boříkovy lapálie, teď čtu hraničářova učně. Mám v plánu přečíst všechny díly Deníku malého poseroutky a Hraničářova učně 2 a 3.

Samuel Nagy

Já čtu, protože si představuju, že ty postavy ožijí, jako třeba Robin Hood nebo Bob a Bobek. Když čtu, cítím se uvolněně a v klídku, čtu před spaním. Někdy čtu i mému bratrovi. Kniha je kamarád.

Aneta Blažková

Čtu ráda, docela mě to baví. Čtu Deník malého poseroutky a knihy o zvířatech. Naposledy jsem četla knihu Zima křišťálových tanců, kterou jsem dostala k narozeninám.

Kristýna Uhlářová

Ráda si nějakou tu knihu vždycky přečtu, ale je to encyklopedie nebo kniha, ve které jsou básně a básničky. Nedávno jsem četla encyklopedii o zvířatech.

Markéta Bělicová

Knihy si chodím půjčovat do knihovny. Teď čtu knihu Moje trhlá rodinka, občas si čtu i komiksy. Čtu ráda, většinou večer před spaním.

Karolína Plačková

Čtu docela ráda. Mám rozečtenou knížku Půďáci ze staré školy a chystám se číst Moje velká tlustá zombie ryba. Mám ráda i komiksy.

Redakce

Nikola Nyklová, 9.B

TO PROSTĚ K ŽIVOTU
PATŘÍ, BROUČKU.

O 10 LET POZDĚJI...

JE TO VŮBEC KLUK?
JE TO POŠUK...

JE MI Z NĚJ ZLE,
JAK JE DIVNEJ...

PODÍVEJTE SE NA NĚJ...
JE TAK DIVNÝ.
BOJÍM SE HO...

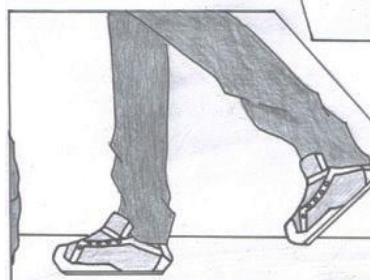

AŽ SE VRÁTÍ
ODKUD PŘISEL...
SEM URČITĚ
NEPATŘÍ!

NECHCI HO TU.

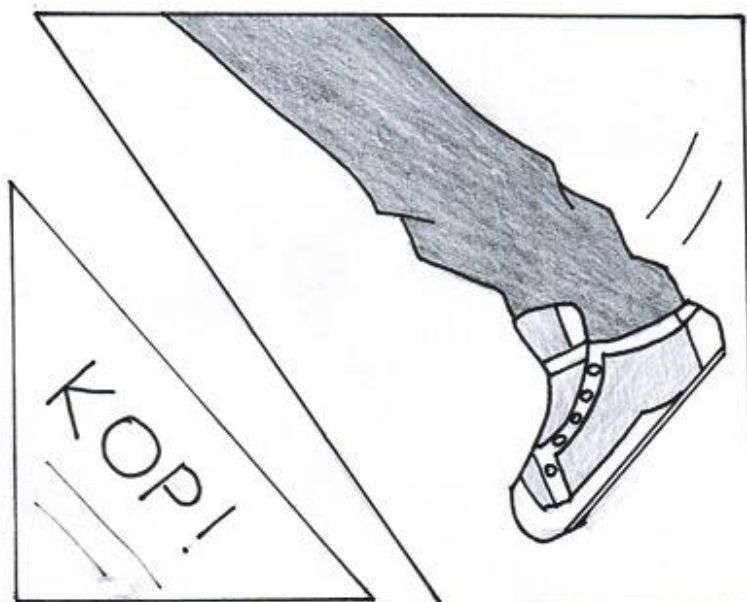

*Někdy
přemyslím
nad tím...*

*... jaké by to
bylo,
kdybych...*

... odsud
proste
smizel.

Naše škola, foceno 16. 3. 2016

Redakce